

non enim dicitur : *credo in sanctam Ecclesiam*, sed *credo sanctam Ecclesiam*; hoc est non in eam credo sicut in Deum, sed in ea credo esse Deum, et illam in Deo; credo scilicet eam domum esse Dei, habitaculum Dei, sed non quæ contineat Deum, sed quæ contineatur a Deo; et hoc est quod dixi eam esse *in* Deo. Ecclesia quippe Græco vocabulo vertitur in Latinum *evocatio*, vel *collectio*, et subauditur *fidelium*; catholica vero interpretatur *universalis*, eo quod a solis ortu et occasu, ab aquilone et mari laudet nomen Domini, et a finibus terræ clamet ad Dominum, cum certe sit toto orbe terrarum diffusa.

Remissionem omnium peccatorum; hoc est *credo*, omnium scilicet et originalium et actualium peccatorum remissionem fieri per baptismum, tamen in sola Ecclesia Christi, quæ et domus est Dei, extra quam nullam fas est credere remissionem, nullam justitiam: quolibet enim quis modo ab Ecclesia Christi discedat, nullam deinceps consequetur peccatorum remissionem, nullam operabitur justitiam, quoniam extra Ecclesiam positis sacramenta ecclesiastica non solum haud valent ad salutem, sed potius ad perniciem. *Carnis resurrectionem*; subauditur *credo*; carnis utique non animæ, quoniam anima licet pro peccatis suis moriatur, id est a sua vita, quæ Deus est deseratur, tamen substantialiter vivit, et non moritur; et quia in substantia sua non moritur, idcirco substantiæ suæ non eget resurrectione, sed in sola, ut dictum, carne homo resurget, quia in carne moritur, et eadem quæ moritur caro, eadem etiam resurget, sed ita immortalis effecta atque spiritualis, ut deinceps mori non possit, neque ullam sentire

A corruptionem; eritque homo post resurrectionem et ejusdem naturæ, et alterius qualitatis, secundum illam Apostoli disputationem ubi ait: *Seminatur corpus animale, resurget corpus spiritale, etc.* (I Cor. xv).

Et vitam æternam; subauditur *credo*. Quærendum est, cum justis futura sit vita æterna, et impiis mors æterna, quare in Symboli professione non confiteamur mortem æternam nos credere sicut vitam æternam? Sed sciendum est quia ex contrariis contraria intelligere in promptu est; in professione enim hujus fidei fidelium causa inserta est; illi vero qui sunt alieni a fide, erunt extorres et de causa fidelium, hoc est vita æterna; cum enim confiteamur sanctam Ecclesiam, remissionemque peccatorum, ac vitam æternam, quid ex contrariis de impiis sentiendum est, nisi quia qui non communicant sanctitati Ecclesiæ, remanent in immunditiis suis? qui non participantur ei in remissione peccatorum, manent in detentione peccatorum: et tunc demum quia non erunt possessores vitæ æternæ, erunt perpeccatores mortis æternæ; a qua morte hac fide eripiuntur vere fideles, non illi qui etsi verbis dicunt se nosse Deum, factis autem negant. Restat quidem hujus Symboli conclusio, id est *amen*, quod est verbum Hebraicum, transferturque in Latinum *vere*, sive *fideliter*; et cum per totum textum Symboli aut aperte dicimus, aut tacite subaudiri facimus *credo*, ad ultimumque concludimus *amen*, quid aliud intelligi datur, nisi vere credo quod in Symbolo recitavi, fideliter credo quæ in Symbolo continentur? Amen.

SYMBOLI ATHANASIANI EXPLANATIO.

(Ibid. p. 396, ex eodem codice.)

Injunctis mihi illud fidei opusculum, quod passim in ecclesiis recitatur, quodque a presbyteris nostris usitatus quam cætera opuscula meditatur, sanctorum Patrum sententiis quasi exponendo dilatarem, consulentes parochiæ nostræ presbyteris, qui sufficienter habere libros nullo modo possunt, sed vix et cum labore sibi psalterium, lectionarium vel missalem acquirunt, per quos divina sacramenta vel officia agere queant; et quia cum inopia librorum plerisque neque studium legendi aut discendi suffragatur, idcirco vultis ut saltem hanc fidei expositionem meditari cogantur, ut aliquanto amplius de Deo possint sapere et intelligere. Quia maxima omnium ista perniciem est, quod sacerdotes, qui plebes Dei docere debuerant, ipsi Deum ignorare inveniuntur; nam sicut laico blas-

phemia, ita sacerdoti voluntaria Dei ignoratio in sacrilegium deputatur. Hoc namque opusculum non quidem est altis sermonibus obscurum, nec lacinosius sententiis arduum, cum pene plebeio conscriptum sit sermone; sed tamen si adjunguntur ei pro locis necessariis tractatorum [cod. tractorum] fidei verba, plurimum juvat ad fidei notitiam. Traditur enim quod a beatissimo Athanasio Alexandrinæ Ecclesiæ antestite [ita cod.] sit editum; ita namque semper eum vidi prætitulatum etiam in veteribus codicibus; et puto quod idcirco tam plano et brevi sermone tunc traditum fuerit, ut omnibus catholicis, etiam minus eruditis, tutamentum defensionis præstaret adversus illam tempestatem, quam ventus contrarius, hoc est diabolus, excitavit per Arium, qua tempestate navicula, id est Christi Ecclesia, in

medio mari, videlicet mundo, diu tantis fluctibus A
est vexata, sed non soluta aut submersa; quia
ille imperavit vento et mari, qui se eidem Ecclesie
promisit usque ad finem sæculi adfuturum. Quicun-
que ergo de hujus maris fluctibus salvari desiderat,
et in profundum abyssi, æternam videlicet perdi-
tionem, demergi pavescit, teneat integre et inviola-
biliter fidei veritatem.

Ita enim incipitur ipsum opusculum: *Quicumque
vult salvus esse, ante omnia opus est, ut teneat catho-
licam fidem, quam nisi quisque integram inviolatamque
servaverit, absque dubio in æternum peribit.* Quod dicitur
in capite horum versuum, hoc repetitur in fine; nam hoc est in æternum perire, quod salvum non
esse; et hoc est salvum esse, quod non perire. Sed
quid est quod integram et inviolatam servandam B
admonet fidem, nisi quia nihil de illa est auferendum,
nihil mutandum? sicut in fine libri Apocalypsis
terribiliter contestatum est; demunt namque,
et violant, id est minuunt et corrumpunt sacramenta
fidei hæretici et schismatici, et idcirco eiecit illos
foras Ecclesia, et excludit a se, ut ipsa sine macula
inveniat et ruga. Sicut enim Deus veracitas est,
ita ea quæ apostolica Ecclesia de Deo docuit,
vera sunt; si aliquid horum depresseris, aut mutaveris,
intra tuum veneno serpentis, nascitur vermis mendaciorum,
et nihil integrum remanebit; quia ubi fuerit corruptio
falsitatis, non ibi erit integritas veritatis.

Opportuum namque mihi videtur paucis admonendum,
quæ illa sit fides, quæ in æternum perire C
non sinit; nempe non est illa qua dæmones credunt
et contremiscunt, non tamen diligunt, aut sperant
quod credunt; sed illa potius est, quæ per dilectionem
operatur; illa videlicet dilectio, de qua Dominus ait:
Qui diligit me, sermones meos servat (Joan. xiv);
quam dilectionem quisquis adeptus fuerit, sentit
procul dubio quantum et quale bonum sit Deus. Quod
etiam ex hoc evidenter ostenditur, quia nulli ab eo
recedenti bene est; a quo enim habet homo ut sit,
ab eo habet ut bene sit; et hoc est bonum hominis,
ut summæ et incommutabiliter bonæ adhæreat naturæ;
quod si noluerit, bono se privat illo, cujus participatione
esse ipse poterat bonus; et magnum malum est ei
bonum non esse: D
propter quod etiam per justitiam Dei cruciatus
consequitur. Quid enim tam iniquum quam ut bene
sit ei qui voluntarie deserit summum bonum? Sed hoc
malum quod sit deserendo summum bonum, idcirco
plerique non sentiunt, quia inferius amant temporale
bonum; sed divina justitia est, ut qui voluntate
deserit Deum, cum dolore amittat quod amat præter
eum, et ab hoc dolore fides non liberet eum. Fides
namque alio nomine dicitur credulitas; nam apud
Græcos fides et credulitas uno dicitur nomine.
Catholica Græcum nomen est, interpretatur autem
Latino eloquio *universalis*, quia toto mundo diffusa
Ecclesia, et toto tempore hanc tenet fidem, et tenuit,
neque unquam aut tempore mutata est, aut

locis variata; nam hæreticorum fides non potest dici
catholica, quia non est publica, sed privata, nec
ubique tenetur, nec semper fuisse monstratur.

Sequitur: *fides autem catholica hæc est, ut unum
Deum in trinitate, et trinitatem in unitate veneremur.*
Unitas in deitate, trinitas in personis. Veneremur
ergo unitatem Deitatis in trinitate personarum; in
qua trinitate tanta est substantiæ unitas, ut æqualitatem
teneat, pluralitatem non recipiat; tanta personarum
distinctio, ut unione non permisceantur. Tres personæ
unius sunt essentiæ sive naturæ, unius virtutis, unius
operationis, unius beatitudinis, atque unius potestatis;
ut trina sit unitas, et una sit trinitas; ita ut unusquisque eorum
verus perfectusque sit Deus; videlicet ex plenitudine
divinitatis: nihil minus in singulis, nihil amplius
intelligatur in tribus; nec hujus trinitatis tertia pars
est unus; nec major pars duo quam unus. Ita tota
Deitas sui perfectione æqualis est, ut exceptis vocabulis,
quæ proprietatem indicant personarum, quidquid de
una persona dixeris, de tribus dignissime possit
intelligi. Et non majus sit in tribus quam in singulis;
nec minus in singulis quam in tribus; velut si de
tribus hominibus dicas quod sint immortales, ego non
intelligo plus posse vivere simul tres quam singulos;
nec minus singulos, quam totos tres, quoniam trium
una est immortalitas; aut si æqualiter sint sapientes,
non plus sapiunt simul quam singuli; sed tanta est
in unoquoque sapientia, quanta in tribus. Si hæc ergo
in creatura inveniuntur, ubi non est una anima, aut
unum corpus, nisi forte per dilectionem et fidem, quanto
magis in Creatore, in Patre scilicet, et Filio, et Spiritu
sancto? qui est æterna et incommutabilis unitas, qui
est indifferens trinitas, unus, unum lumen, unumque
principium.

Sequitur: *neque confundentes personas, neque substantiam
separantes;* sicut enim confutantes Arium unam
eamdemque dicimus Trinitatis esse substantiam,
et unum in tribus personis fateri Deum; ita impietatem
Sabellii declinantes, tres personas sub proprietate
distinguiamus. Sabellius quia intellexit unam esse
Trinitatis substantiam, ideo confundens personas,
ipsum sibi Patrem, ipsum sibi Filium, ipsum sibi
Spiritum sanctum esse dicebat. Nos tamen non nomina
tantum, sed etiam nominum proprietates, id est,
personas confitemur; nec Pater Filii, aut Spiritus
sancti personam excludit aliquando, nec rursus
Filii aut Spiritus sanctus Patris nomen personamque
recipit; sed Pater semper Pater, Filius semper
Filius, Spiritus sanctus semper Spiritus sanctus.
Arius vero quia cognovit tres personas, idcirco
et tres asseruit divisas substantias. Sed nos
confitemur quia Pater et Filius et Spiritus sanctus
substantia unum sunt, personis ac nominibus
distinguuntur.

Sequitur: *alia est enim persona Patris, alia Filii,
alia Spiritus sancti; sed Patris, et Filii, et Spiritus
sancti una est divinitas, æqualis gloria, et co-*

terna majestas. Æqualis gloria, quia non est major in gloria Pater, quam Filius, aut Spiritus sanctus; non minor est gloria Spiritus sancti, quam Patris, aut Filii. Coæterna majestas, quia non est anterior Pater Filio, aut Spiritu sancto; non est posterior Spiritus sanctus Patre, aut Filio. Sciendum tamen est, quia personas dicere necessitas fecit disputationis contra hæreticos; nam in Scripturis divinis dictum non invenitur; doctores tamen licenter hoc assumpserunt, non quia Scriptura dicit, sed quia Scriptura non contradicit; nam cum dixeris tres sunt, et mox interrogatus fueris, quid sunt tres? nihil omnino respondendum restat nisi personæ; nam aliud respondeas nihil habebis, quia non potes dicere tres dii, aut tres substantiæ, aut aliquid hujusmodi, quod absit! Dicta autem persona, quasi per se una, eo quod per se sit. Dicitur etiam subsistentia, eo quod per se subsistat, nam quod nos dicimus personas, Græci dicunt ὑποστάσεις, quod interpretatur in Latino *subsistentias*; et quod apud nos dicitur *substantia*, apud illos dicitur *ὄνεια*. Et quidem in Latina lingua quasi unum videtur esse substantia et subsistentia; in Alexandrino tamen concilio, ubi hoc primum tractatum fuit, ita definitum est, ut substantia ipsam rei alicujus naturam rationemque qua constat designet; subsistentia autem uniuscujusque personæ hoc ipsum quod exstat et subsistit, ostendat. Alia est enim persona Patris, alia Filii, alia Spiritus sancti, quia aliud est in persona Pater, aliud in persona Filius, aliud in persona Spiritus sanctus. Non est aliud in deitate, non est aliud in gloria. Aliud est Pater, et aliud Filius, quia non est ipse Pater qui Filius; non est, tamen aliud Pater, et aliud Filius, quia hoc est Pater quod Filius.

Attendendum quoque diligenter, quod dicitur non est ipse Pater qui Filius. Pater enim genitor est, non genitus; Filius genitus est, non genitor; Spiritus sanctus non est genitor, quia non est Pater; non genitus, quia non est Filius; sed procedens est, quia Spiritus [f. spiratus] est: hoc est tamen Filius quod Pater, quia Deus, quia creator, quia omnipotens, et cætera nomina quæ substantialia sunt, non personalia, totius Trinitatis æqualia sunt. Sciendum quoque summopere est quod Pater, et Filius, et Spiritus sanctus inseparabiles sunt etiam in personis, quia sicut ubique est Pater, ita ubique Filius, et Spiritus sanctus; neque alium locum occupat Pater, alium Filius, alium Spiritus sanctus; non enim mundum inter se in tres partes diviserunt, quas singulas singuli impleant; quasi non haberent ubi essent Filius, et Spiritus sanctus in mundo, si totum occupasset Pater; non illa se habet vera incorporea immutabilisque divinitas. Non enim corpora sunt, quorum amplior sit in tribus quam in singulis magnitudo; nec loca suis molibus tenent, ut distantibus spatiis simul esse non possint. Si enim anima in corpore constituta, non solum nullas angustias sentit, verum etiam quamdam latitudinem invenit incorporalium locorum, sed [f. seu?] spiritualium

gaudiorum; cum sit quod ait Apostolus: *Nescitis quoniam corpora vestra templum in vobis Spiritus sancti est, quem habetis a Deo?* (I Cor. vi.) nec dicimus, si stultissime potest, non habere locum in nostro corpore Spiritum sanctum, eo quod totum nostra anima impleverit; quanto stultius dicitur ullis angustiis alicubi impediri Trinitatem, ut Pater et Filius et Spiritus sanctus ubique simul esse non possint? Inseparabile est etiam opus Trinitatis, quia quælibet persona, sicut sine aliis personis esse non potest, ita sine aliis non operatur, et nihil seorsum agit inseparabilis charitas.

Sequitur: *qualis Pater, talis Filius, talis Spiritus sanctus.* Sciendum est omnino quod qualitas de Deo proprie non dicitur; nam de illis decem speciebus categoriarum hæ sunt, quibus caret Deus; id est qualitate, quantitate, situ, habitu, loco, tempore et passione; non tamen caret substantia aut relatione, quia, Pater et Filius relativa sunt nomina unius substantiæ. Itaque absque illis speciebus intelligamus nos Deum, quantum possumus sine qualitate bonum, sine quantitate magnum, sine indigentia creatorem, sine situ præsentem, sine habitu omnia continentem, sine loco ubique totum, sine tempore sempiternum, sine ulla mutatione mutabilia facientem, nihilque patientem. Unam autem de his speciebus, id est actionem, ideo prætermisi, quia actio Creatoris longe dissimilis est ab actu creaturæ; nam creatura sine motu et labore nihil potest agere; actio vero Creatoris sine motu et labore sola fit ejus voluntate. Hoc tamen quod dicitur: *qualis Pater, talis Filius, talis et Spiritus sanctus*, propter necessitatem contra hæreticos usurpatum est, qui dissimilem Deo Patri Filium asserebant, dissimilemque Spiritum sanctum. Nos tamen dignoscamus quid sit in creatura substantiæ qualitas, quid in Creatore sine qualitate substantia: proinde si de Deo dicamus: æternus, immortalis, incorruptibilis, immutabilis, vivus, sapiens et speciosus, justus, bonus, beatus, spiritus; horum omnium quod novissimum posui, id est spiritus, quasi tantummodo videtur significare substantiam; cætera vero qualitates substantiæ ejus. Sed non ita est in illa ineffabili simplicique natura: quidquid enim secundum qualitatem illic dici videtur, secundum substantiam vel essentiam est intelligendum: absit enim ut Spiritus secundum substantiam dicatur Deus, et bonus secundum qualitatem, sed utrumque secundum substantiam, sicut secundum substantiam sapientia dicitur Deus.

Sequitur: *increated Pater, increatus Filius, increatus et Spiritus sanctus.* Nihil in Trinitate creatum, quia tota Trinitas unus est creator: omnis itaque substantia, quæ Deus non est, creatura est; et quæ creatura non est, Deus est. Nulla igitur differentia est in deitate Trinitatis, quoniam quod Deo minus est, Deus non est. Sequitur: *immensus Pater, immensus Filius, immensus et Spiritus sanctus.* Immensus est Deus Trinitas, quia nulla ratione, nulla estimatione metiri

valet. Mundo non capitur, sic replet mundum, ut ipse contineat mundum, non contineatur a mundo; est enim mundo superior, inferior, exterior, et interior: regendo superior, portando inferior, circumdando exterior, replendor interior: sic est per cuncta diffusus, ut non sit qualitas mundi, sed substantia creatrix mundi. Sine labore regnans, sine onere continens mundum; non tamen per spatia locorum quasi mole diffusus; non ut in dimidia mundi parte sit dimidius, et in alia dimidia dimidius, atque ita per totum totus; non sic, sed in solo cælo totus, et in sola terra totus, et in parte totus, et per cuncta totus, et nullo contentus loco, sed in seipso ubique totus: ita Pater, ita Filius, ita Spiritus sanctus, unus Deus Trinitas. Sed miro ineffabili modo cum sit ubique totus per divinitatis præsentiam, non est ubique per habitationis gratiam; et cum quosdam peccantes deserit, eisdem tamen ipsis adest per iudicium, quibus deesse cernitur adjumentum; unde non dicimus: Pater noster qui es ubique, cum procul dubio verum sit, sed Pater noster qui es in cælis; in sanctis videlicet angelis, et sanctis hominibus esse dicitur non solum per præsentiam suæ immensitatis, verum etiam per gratiam suæ inhabitationis. Et propterea cum supra dicerem ubique esse Deum, addendum putavi in se ipso; est namque ubique, quia nusquam est absens; in se ipso autem, quia non continetur eis quibus præsens est, tanquam sine his esse non possit. Nam spatia locorum tolle corporibus, nusquam erunt; et quia nusquam erunt, nec erunt. Iterum tolle ipsa corpora qualitatibus corporum, non erit ubi sint, et ideo necesse est ut non sint. Deus autem, qui corporali loco non continetur, in se ipso est, ubique scilicet per cuncta diffusus; sed non ita diffusus sicut aqua, sicut aer, sicut etiam ipsa lux, quæ in minori loco minora sunt, et in majori majora. Deus autem cujus immensitas atque magnitudo non est molis sed virtutis, sic est etiam in quolibet uno homine sicut per cunctam rerum machinam totus.

Sequitur: *æternus Pater, æternus Filius æternus et Spiritus sanctus.* In deitate Trinitatis quod est esse, perpetuum est, quia natura initio carens, incremento non indigens, sicut non incipiatur, ita nec fine terminatur. Ibi quippe est, ubi nec expectatur quod veniat, neque percurrit quod debeat recordari, sed est unum quod semper esse est. Quod si nos et angelicum initio videre incipimus Deum esse, tamen hunc sine initio videmus, ubi sic semper sine fine esse, ut nunquam semet [cod. sed] animus tendat ad sequentia, in qua nulla pars suæ longitudinis præterit, ut pars alia succedat, in qua omne quod est animus videt et tardum non esse et longum esse. Et hæc quidem per fidem novimus; qualiter tamen sit hæc ipsa æternitas, sine præterito ante sæcula, sine futuro post sæcula, sine mora longa, sine præstolatione perpetua, adhuc non videmus. Sequitur: *et tamen non tres æterni, sed unus æternus; sicut non tres increati, nec tres immensi, sed unus increa-*

lus, et unus immensus. Ideo non sunt tres æterni, sed unus quia sicut unius naturæ et Pater et Filius et Spiritus sanctus, sic una est eorum increatio, et immensitas atque æternitas.

Sequitur: *similiter omnipotens Pater, omnipotens Filius, omnipotens et Spiritus sanctus, et tamen non tres omnipotentes, sed unus omnipotens.* Omnipotens dicit quia omnia potest, sicut scriptum est: *Apud Deum autem omnia possibilia sunt (Matth. xix);* ve quia omnia quæ sunt, ut sint, potestate illius tenentur ne concidant. Solent autem plerique, aut quasi adulando Deo superflua de omnipotentia ejus loqui, aut non necessaria vera docere, cum camicum, aut muscarum vel culicum multitudinem ad curam Dei pertinere aiunt et notitiam, et propter illud quod in Evangelio dicitur: *Unum de duobus aut quinque passeribus non cadere in terram sine Deo, aut sænum agri vestire (Matth. vi),* audent prædicare quod non solum genera, sed et numerum vermium noverit Deus [al. atqui Dei scientiam nihil fugit], quotquot ex corruptione corporum, aut viventium, aut mortuorum, lignorumque, aut aquarum corruptionibus vivificantur. Aliqui dicunt, quia non omnia potest Deus quippe qui sibi mortem concedere nequit, nec mutari possit a bono. Sed qui ista dicere vel audire delectantur, intelligant attentissime Deum esse simplicis naturæ ita ut non sit in Deo aliud esse, aliud habere, nec est ejus aliud velle et aliud posse, sed hoc est velle quod posse. Omnia ergo quæ vult potest, et quod potest vult, quoniam sic potens est, ut dispositionem suam servet, et nullo modo sua statuta convellat; nec major est voluntas quam potentia ejus, sed neque minor; sed utraque tanta est, quanta et ille; quia Deus hoc est quod habet; æternitatem quippe habet, sed ipse est æternitas sua; lucem habet, sed lux sua ipse est. Nam in creatura nulla vere simplex substantia est, cui non est hoc esse quod nosse; potest enim esse, nec nosse; at illa divina non potest, quia id ipsum est quod habet: ac per hoc non sic habet scientiam, ut alia sit scientia qua scit, aliud essentia qua est, sed utrumque unum, quamvis non utrumque dicendum sit, quod verissime simplex et unum est.

Sequitur: *ita Deus Pater, Deus Filius, Deus et Spiritus sanctus; Dominus Pater, Dominus Filius, Dominus et Spiritus sanctus; et tamen non tres dii, aut tres domini, sed unus Deus, et unus Dominus.* De unitate deitatis et dominationis sanctæ Trinitatis jam sufficienter dictum est; sed tamen sciendum est quod Deus dicatur ad se, Dominus ad creaturas quibus dominatur; Deus quia solus colendus, Dominus quia solus timendus; Deus religiosorum, Dominus vero servorum. Sequitur: *quia sicut singillatim unamquamque personam Deum ac Dominum confiteri Christiana veritate compellimur; ita tres deos aut tres dominos dicere catholica religione [ita cod.] prohibemur.* Singillatim hoc est viritum, vel singulariter, quia singulus Pater Deus et Dominus est; singulus Filius Deus et Dominus est; singulus Sui-

ritus sanctus Deus et Dominus est. Ita nos dicere fides Christiana cogit, quia nisi ita dixerimus, Christiani esse non possumus. Et tamen alium Deum aut Dominum dicere Patrem, alium Deum aut Dominum dicere Filium, alium Deum aut Dominum dicere Spiritum sanctum, prohibet nos catholica religio, quia si ita dixerimus, nec catholici, nec religiosi esse poterimus; sed ut Christiani simul atque catholici, dicamus vel potius credamus, et Patrem Deum, et Filium Deum, et Spiritum sanctum Deum, et simul non tres deos, sed unum Deum, qui substantia et natura sit veraciter unus.

Sequitur: *Pater a nullo est factus, nec creatus, nec genitus. Filius a Patre solo est, non factus aut creatus, sed genitus. Spiritus sanctus a Patre et Filio non factus aut creatus, nec genitus, sed procedens.* Quod factus aut creatus nec Pater sit, nec Filius, nec Spiritus sanctus, jam supra dictum est; sed et de Patre, quod non sit genitus quia non est Filius, sed genitor tantum quia Pater est, jam præmissum est. Nunc vero attendendum omnino quod dicitur: Filius a Patre solo est genitus; Spiritus autem sanctus ab utroque; id est a Patre et Filio procedens; Spiritus amborum est, Patris scilicet et Filii; Filius autem solius est Patris; et hæc est causa, quæ distinguit quid differat inter nativitatem Filii, et processionem Spiritus sancti. Filius sic est de Patre quomodo natus, non quomodo datus; Spiritus vero sanctus sic est de Patre simul et Filio quomodo datus, non quomodo natus; hoc est donum amborum. Itaque Filius nascendo procedit, Spiritus vero sanctus procedendo non nascitur, ne sint duo filii.

Sequitur: *unus ergo Pater, non tres patres; unus Filius non tres filii, unus Spiritus sanctus non tres spiritus sancti.* Hæc sunt illa relativa nomina vel appellativa, in quibus trinitas invenitur; non enim sic dicitur: Unus Pater, aut unus Filius, sicut dicitur unus immensus, aut unus æternus, aut unus Deus, quia illa nomina sunt substantiæ, hoc est unitatis; ista vero, Pater videlicet, Filius Verbum, et Spiritus sanctus, nomina sunt personarum, hoc est trinitatis. Et ideo relativa sunt nomina, quia Pater ad alium refertur, hoc est ad Filium; non enim sibi ipsi est Pater, sed alteri, hoc est Filio: similiter Filius ad Patrem refertur; sed et Spiritus sanctus, vel donum, cum dicitur, refertur ad Patrem et Filium, a quibus procedit vel datur. Nam illa nomina substantialia, hoc est Deus, Dominus, æternus, et cætera, de quibus jam satis scriptum est, in quacunque persona dicantur, non referuntur ad alium, sed ad se ipsam. Nam etsi Apostolus (I Cor. 1) dicat Christum Dei virtutem et Dei sapientiam, tamen non ita est relativum in eo virtus, et sapientia sicut est quod dicitur Verbum aut Filius; virtus enim et sapientia in Deo substantia est; Verbum autem, aut imago, aut Filius, relativum: quod si Pater qui genuit sapientiam, et ex ea sit sapiens

A neque hoc illi esse quod sapere, qualitas ejus erit Filius non prolis ejus, et non ibi erit jam summa simplicitas; sed absit ut ita sit! Ergo et Pater ipse sapientia est, et ita dicitur Filius sapientia Patris, quomodo dicitur lumen Patris; id est ut quemadmodum lumen de lumine, et utrumque unum lumen, sic intelligatur sapientia de sapientia, et utrumque una sapientia. Pater igitur, et Filius simul una essentia, et una magnitudo, et una virtus, et una sapientia. Sed non Pater, et Filius simul ambo unum Verbum, quia non simul ambo unus filius. Verbum enim relative sapientia essentialiter intelligitur; sapientia ergo Filius de sapientia Patre, sicut lumen de lumine, et Deus de Deo; ut singulus Pater lumen, et singulus Filius lumen; ut singulus Pater Deus, et singulus Filius Deus; ergo et singulus Pater sapientia, et singulus Filius sapientia: sicut utrumque simul unum lumen, et unus Deus, sic utrumque una sapientia; sed Filius factus est nobis sapientia a Deo, de qua cum aliquid in Scripturis dicitur, Filius nobis insinuatur. Spiritus quoque sanctus sapientia; et simul non tres sapientes, sed una sapientia Pater, et Filius; et Spiritus sanctus.

Sequitur: *Sed in hac trinitate nihil prius aut posterius, nihil majus aut minus.* Hæc trinitas unus est Deus, et quia unus est, non potest esse diversus, quia una natura non potest se ipsa esse prior aut posterior, major aut minor. Non est Pater prior Filio, neque major; non est Spiritus sanctus posterior Patre aut Filio, vel minor. Sequitur: *Sed totæ tres personæ coæternæ sibi sunt et coæquales; ita ut per omnia, sicut jam supra dictum est, et trinitas in unitate, et unitas in trinitate veneranda sit. Quicumque ergo vult salvus esse, ita de Trinitate sentiat.* Et hæc jam dicta sunt. Sequitur: *Sed necessarium est ad æternam salutem, ut incarnationem quoque Domini nostri Jesu Christi fideliter credat.* Sicut fideliter credenda est divinitas regnantis, ita fideliter credenda est humanitas salvantis, quia æqualis periculi est de mysterio incarnationis prave sentire, ut de divinitatis arcano male intelligere; nihil enim justius quam ut salvus non sit, qui salutis mysterio derogare non timuerit. Sciendum sane quod aliam B significationem habeat Jesus, aliam Christus, cum sit unus Salvator; Jesus tamen proprium nomen est illi, sicut propria nomina sunt Elias aut Abraham; Christus autem sacramenti nomen est, quomodo si dicatur propheta, aut dicatur patriarcha. Jesus quoque nomen Hebræum interpretatur in Latino *salutaris*, sive *salvator*; Christus autem Græce dicitur, quod transfertur in Latino *unctus*, ab unctione, id est chrismate, et Hebraice dicitur *Messias*.

Sequitur: *Est ergo fides recta ut credamus et confiteamur quia Dominus noster Jesus Christus, Deus pariter et homo est.* Hoc enim est illud sacramentum ab initio ex vulva densitum, ut semen Abraham mundi conditor apprehenderet, quatenus in se ipso

nostræ probaret primitiâs naturæ, ut Deus homo fieret, ut singularitate personæ copulans utramque naturam, *mediator Dei et hominum* (I Tim. II) hominibus appareret, et his, propter quos venerat redimendos, ipse unus esset Deus et legifer, rex et magister, redemptor et redemptio, sacerdos et oblatio, veritas et via, sapientia et doctor, qualiter et sequentibus exempla vivendi monstraret, et suo generi, id est hominibus, homo ipse factus per gratiam consuleret, quibus suffragari iustitia nullatenus valebat; ut cum ille in hominæ mortem vinceret, natura in eo humani generis triumpharet; in illo enim nostra portio, quia nostra caro et sanguis; ut ubi regnat nostra portio, nos quoque glorificemur. Quamvis igitur peccator, de hac communione gratiæ non desperet; quia etsi peccata nos prohibent, substantia nos requirit; si delicta propria excludunt, naturæ communio non repellit. Nullum enim majus donum præstare posset Deus hominibus, quam ut verbum suum, per quod condidit omnia, faceret illis caput, et illos ei tanquam membra coparet et esset Filius Dei et alius hominis, unus Deus cum Patre, unus homo cum hominibus.

Sequitur: *Deus est ex substantia Patris ante sæcula genitus; homo est ex substantia matris in sæculo natus; perfectus Deus, perfectus homo ex anima rationali et humana carne subsistens.* Ingressus est igitur Filius Dei uterum virginis, ut iterum nasceretur ante jam genitus, qui suscepit totum hominem, quia jam habebat a Patre plenissimam deitatem, non dissimilis Patri cum nascitur ex æterno perpetuus, non dissimilis homini cum ex matre nascitur moriturus; consubstantialis Patri secundum divinitatem, consubstantialis matri secundum cognatam nobis infirmitatem; quia essentialiter natus est de Patre, et essentialiter conceptus natusque de matre, ut esset unius naturæ cum Patre, et ubius naturæ cum virgine; et idcirco perfectus Deus, quia non est dissimilis Deo Patri, perfectus quoque homo, quia similis homini matri; quæ mater ita illum salva virginitate concepit. Verus enim Deus, verus factus est homo, quia omnia nostra suscepit, quæ in nobis ipse creavit, id est carnem et animam rationalem. Propterea confitemur eum Deum et perfectum hominem.

Sequitur: *Æqualis est Patri secundum divinitatem, minor est Patre secundum humanitatem.* Ideo æqualis et minor, quia Deus et homo, quia sempiternus et temporalis, ut incomprehensibilis comprehendi posset, et immortalis haberet in quo moreretur. Sequitur: *Quia licet Deus sit et homo, non duo tamen, sed unus est Christus.* Non est alter Christus in deitate, et alter in humanitate, quia non sunt duæ personæ, sed una; Deus enim verbum non accepit personam hominis sed naturam; et persona divinitatis accepit substantiam carnem, ut singularitate personæ tota humanitas suscepta unus Christus sit, et unus Filius Dei atque hominis. Nam sicut tres personas sanctæ Trinitatis credimus in unitate naturæ,

ita credimus duas Christi naturas in unitate personæ. In uno etiam Christo, sicut duas credimus naturas, ita duas naturales voluntates, et duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inseparabiliter, inconfuse, et has duas voluntates, non contrarias, sed sequentem humanam ejus voluntatem, et non resistantem vel reluctantem, sed potius subjectam divinæ ejus atque omnipotenti voluntati: sicut enim ejus caro Dei verbum dicitur, et est ita, et naturalis carnis ejus voluntas propria Dei verbi dicitur, et est. Quemadmodum enim sanctissima atque immaculata animataque ejus caro deificata est, non est perempta, sed proprio sui statu et ratione permansit; ita et humana ejus voluntas, Dei facta est: nam Salvator, sicut humanam naturam propterea suscepit ut salvaret, ideo et humanam voluntatem vel operationem suscipiendo salvavit.

Sequitur: *Unus autem non conversione divinitatis in carnem, sed assumptione humanitatis in Deum.* Conversio mutatio dicitur; non enim conversa, id est mutata divinitas in carnem, sed manens quod erat, suscepit carnem. Humanitas quoque assumpta est in Deum, non consumpta; sicut enim Deus non mutatur miseratione; ita homo non consumitur dignitate; homo Deo accessit, Deus a se non recessit; acquievit esse quod non erat, non desit esse quod erat. Sequitur: *Unus omnino non confusionis substantiæ, sed unitate personæ.* Confusio dicitur permixtio, sicut solent duo liquores ita misceri, ut neutrum servet integritatem suam. In Christo ergo non sunt permixtæ substantiæ, quia servat utraque, cum alterius communione, proprietatem suam in singularitate personæ. Sequitur: *Nam, sicut anima rationalis et caro unus est homo, ita Deus et homo unus est Christus.* Sicut in quolibet homine, non est una persona animæ, et alia caro, sed ex anima et carne unus est homo; ita in Christo non sunt duæ personæ, sed una divina quæ incarnata est. Nam sicut hominis personam gestat anima; non enim corpus mortuum dicitur persona, sicut nec lapis aut lignum; ita Christi personam gestat divinitas assumptrix humanitatis; propter quod in utraque substantia dicitur, et creditur unicus et unigenitus Filius Dei; unde et Verbum propter carnem homo est, et caro propter Verbum Deus est. Sequitur: *Qui pro salute nostra passus est, sed in sola assumpta substantia.* Licet enim juxta naturam suam expers passionis extiterit, pro nobis tamen carne passus est, quia erat in crucifixo proprio corpore impassibiliter Dei Verbum ad se referens passiones. Gratia vero Dei pro omnibus referavit mortem, tradens ei proprium corpus, quamvis naturaliter ipsa vita sit et resurrectio mortuorum.

Sequitur: *Descendit ad inferna;* ut morte ineffabili potentia proculcata expoliaret infernam. *Tertia die resurrexit a mortuis.* Ut primogenitus ex mortuis fieret primitiæ dormientium, et faceret viam humanæ naturæ ad incorruptionis recursum. Sequitur: *Ascendit ad cælos, sedet ad dexteram Patris.*

Propterea humiliatus est Deus in homine, ut homo exaltaretur in Deo; et unus Christus, qui inclinatur in assumptis, assumpta glorificasset in propriis, dum et afflicti non dedignatur injuriis, et ad æqualitatem recurrit genitoris. *Sedet ad dexteram Patris*, id est regnat in beatitudine superna; sedere enim regnare est; dextera vero Patris beatitudo est sempiterna. Sequitur: *Inde venturus judicare vivos et mortuos*. Inde, hoc est dextera Patris, venturus est, quia visionem humanitatis omnibus præsentaturus, ut in iudicio sit conspicuus in ea forma qua judicatus est. Quærendum autem quomodo intelligatur quod ipse Dominus ait in Evangelio: *Ego non judicabo, sed Verbum, quod locutus sum vobis, judicabit vos* (Joan. xii), cum in alio loco dixerit: *Pater non judicat quemquam, sed omne iudicium dedit Filio* (Joan. v); ita intelligendum est: Ego non judicabo ex potestate humana, sed judicabo ex potestate Verbi; quapropter Filius hominis judicaturus est, nec tamen ex humana potestate, sed ex ea qua Filius Dei est. Et rursus Filius judicaturus est, nec tamen in ea forma apparens, in qua Deus est, sed in ea qua Filius hominis est. Ita quoque dicitur: *Pater non judicat quemquam*, ac si diceretur: Patrem nemo videbit in iudicio, sed omnes Filium, quia Filius hominis est, ut sit in iudicio conspicuus bonis et malis; nam invisibiliter tota Trinitas judicabit vivos et mortuos, id est eos quos dies iudicii vivos invenerit, et eos qui jam antea obierant.

Sequitur: *Ad cujus adventum omnes homines resurgere habent cum corporibus suis, et reddituri sunt de factis propriis rationem*. Adveniente Domino re-

A suscitantur mortui cum corporibus suis, ut unusquisque in eo corpore, quo bona vel mala gessit, reddat rationem gestorum suorum, et in eo corpore, per quod operatus est, recipiat retributionem factorum suorum. Sequitur: *et qui bona egerunt, ibunt in vitam æternam*. Tunc enim humana substantia ad Conditoris sui similitudinem sublimabitur, et omnia ei bona, quæ naturaliter accepta per peccata corruerant, reparabuntur in melius; id est intellectus sine errore, memoria sine oblivione, cogitatio sine pervagatione, charitas sine simulatione, sensus sine offensione, incolumitas sine debilitate, salus sine dolore, vita sine morte, facultas sine impedimento, saturitas sine fastidio, et tota sanitas sine morbo. Sequitur: *Qui vero mala egerunt, ibunt in ignem æternum*. Multi egerunt mala, qui non et ibunt in ignem æternum, quia ante mortem suam veram poenitentiam de peccatis suis gesserunt; sed hoc de illis dicitur, qui mala egerunt, et in malis perseveraverunt, et non emendaverunt. Æternus vero est ignis, quia æternos exhibet cruciatus, quia nunquam finietur, nec eos desinet cruciari (ita coâ.).

Sequitur: *Hæc est fides catholica, quam nisi quisque fideliter firmiterque crediderit, salvus esse non poterit*. Fideliter credamus, ut in fide non erremus; firmiter credamus ut de creditis non dubitemus, si volumus ad æternam salutem pervenire, ubi cum angelis Deum laudantes, de illius laude vivamus, de illius laude et nos gloriemur, qui vivit et regnat per infinita semper sæcula sæculorum. Amen.

ANONYMI TRACTATUS ADVERSUS JUDÆUM.

(D. MARTENE, *Thesaurus Anecdol.*, t. V, p. 1507, ex ms. codice S. Petri Conchensis.)

MONITUM.

Si necesse sit esse hæreses et schismata, ut qui probati sunt manifesti fiant, non sine singulari Dei providentia factum, ut Judæorum perfida natio, ac propter horrendum in Christum scelus perpetratum omnibus execranda, non omnino deleatur; sed per totum terrarum orbem passim dispergeretur, ut vel pagani ipsis de sacrorum codicum veritate testimonium perhibens, fidei lucem aliis præferret, quam nec ipsa vult aspicere. Hinc belle Petrus Blesensis cap. 1 libri Contra perfidiam Judæorum post S. Augustinum et Bedam: Ideo etiam Judæis hodie vita indulgetur, quia capsarii nostri sunt, dum ad assertionem nostræ fidei prophetas circumferunt et legem Mosaicam, nec solum in eorum codicibus, sed in vultibus eorum Christi legitimus passionem. Cum autem implacibili odio Christianam religionem prosequantur, nec eam aliquando et factis et dictis impugnare destiterint, frequentes cum ipsis concertationes non habere non potuerunt ecclesiastici doctores. Sed cum sæculo præsertim XII Christianis essent infensi, per plures eo tempore scriptores, eosque omnino insignes calamum adversus eos exacuere necessarium fuit. Hinc elegantes Gilberti Westmonasteriensis, Ruperti Tuitiensis, Petri venerabilis Cluniacensis, Guiberti de Novigento abbatum, et Petri Blesensis archidiaconi Bathoniensis ea de re lucubrations, quibus accensendus auctor sequentis Tractatus, plane gravis et eruditus ac in Scripturarum studio plurimum versatus; cui cum res fuisset non semel cum